

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป.) คำแนะนำการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว. (อัดสำเนา).

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป.) นโยบายและแนวทางการดำเนินงานร่วม ระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการ และควบคุมพัฒนาพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 5 หน่วยงาน.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2541. รายงานการประชุม คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ครั้งที่ 3/2541. (เอกสารไม่ตีพิมพ์)

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2539. หลักสูตรมาตรฐานการอบรมมัคคุเทศก์. (อัดสำเนา).

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2541. เอกสารประกอบการประชุมเพื่อประชาสัมพันธ์และระดมความคิดเห็นโครงการศึกษาเพื่อกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางทะเล (Marine Ecotourism).

การปกครอง, กรม. 2539. กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับองค์การบริหารส่วนตำบล.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บัณฑิตวิทยาลัย. 2539. คู่มือการเสนोजิตยานิพนธ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เจริญ เกษตรระทัด. 2540. ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีต่อปลาในบริเวณปะการังที่เกาะล้าน จังหวัดชลบุรี. ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2537. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 6. (ม.ป.ท.)

ถนนศักดิ์ บุญภักดี. 2537. การเปลี่ยนแปลงปริมาณสารอาหารและผลผลิตปฐมภูมิในแนวปะการังบริเวณเกาะครก และเกาะสาก จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สภาวะแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นลินี ทองแถม. 2539. ผลของน้ำทิ้งชุมชนต่อระบบนิเวศปะการังบริเวณอ่าวป่าตอง
ภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ป่าไม้, กรม และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2539. เอกสารประกอบการประชุม การ
กำหนดนโยบายและแนวทางร่วมการดำเนินการด้านการท่องเที่ยว.
- ประมง, กรม. 2537. ความรู้เบื้องต้น และวิธีวิเคราะห์คุณภาพน้ำเพื่อการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
ชายฝั่ง. สงขลา : สถาบันวิจัยการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง.
- ประมง, กรม. สถาบันวิจัยชีววิทยาและประมงทะเล ภูเก็ต. 2541. ขยะใต้ทะเล : ผลจาก
การรณรงค์ “การเก็บขยะใต้ทะเลที่อ่าวป่าตอง” (เอกสารไม่ตีพิมพ์)
- พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2510. ราชกิจจานุเบกษา 84 (4 เมษายน
 2510)
- พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 และกฎกระทรวง.
ราชกิจจานุเบกษา 109 (19 มีนาคม 2535) : 1-35.
- พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535. ราชกิจจานุเบกษา 109 (28
 กุมภาพันธ์ 2535) : 1-33.
- พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504. ราชกิจจานุเบกษา 78 (3 ตุลาคม 2504) :1-10.
- รำไพพรรณ แก้วสุริยะ. 2539. งานคืนธรรมชาติสู่แหล่งปะการัง จังหวัดตรัง. อนุสาร อสท
 36: 31-32.
- วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม, กระทรวง. กรมส่งเสริมสิ่งแวดล้อม. 2537.
พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ. พ.ศ. 2535. และ
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม, กระทรวง. สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม
 ล้อม. 2539. ทุนผูกเรือเพื่อการอนุรักษ์ปะการัง. กรุงเทพมหานคร : บิกไลน์.
- วิภูษิต มั่นทะเลจร. 2535. ขยะใต้ทะเล: ผลจากการรณรงค์ “การเก็บขยะใต้ทะเลที่เกาะ
 ล้าน ครั้งที่ 3 ” วารสารการประมง 45(2): 757-760.
- วิภูษิต มั่นทะเลจร. 2537. สภาพทรัพยากรปะการังบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก.
ภาควิชาวาริชศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2539. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, กรม. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
แห่งชาติ. พ.ศ.2535 และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2537. การศึกษากำหนดแนวทาง
การควบคุมพัฒนาการท่องเที่ยว เกาะเต่า และเกาะนางยวน จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
สมบูรณ์ เ็นเอง. (ม.ป.ป.) เอกสารประกอบคำบรรยายพิเศษ วิชากฎหมายและระเบียบ
เกี่ยวกับการประมง. (อัดสำเนา).

อุทกศาสตร์, กรม. กองทัพเรือ. 2540. มาตรฐานน้ำ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ก่อสร้าง
แผนที่.

Hallock, P. 1988. The role of nutrient availability in bioerotion: Consequences to
carbonate buildups. Palaeogeography, Palaeoclimatology, Palaeoecology. 63:
275-291. Amsterdam: Elsevier. อ้างถึงใน นลินี ทองแถม. 2539. ผลของน้ำทิ้ง
ชุมชนต่อระบบนิเวศปะการังบริเวณอ่าวป่าตอง จ.ภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

Hawker, D.W. and Connell, D.W. 1989. Standard and criteria for pollution control in coral
reef areas. In D.W. Connell, D.W. Hawker (eds.), Pollution in Tropical Aquatic
systems. pp. 169-191. London : CRC Press. อ้างถึงใน นลินี ทองแถม. 2539.
ผลของน้ำทิ้งชุมชนต่อระบบนิเวศปะการังบริเวณอ่าวป่าตอง จ.ภูเก็ต. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Kornberg, H. 1981. Royal Commission on Environmental Pollution : Oil Pollution of the
Sea. London. อ้างถึงใน กฤตยาพร ทัพพะทัต. 2538. ปิโตรเลียมไฮโดรคาร์บอนใน
น้ำ และตะกอนบริเวณชายฝั่งทะเล จ.ระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Benayahu, Y., and Loya, Y. 1977. Seasonal occurrence of benthic-algae communities and grazing regulation by sea urchins at the coral reefs of Eilat, Red Sea. Proceedings of International Coral Reef Symposium Miami, 3(1): 383-389.
- Berwick, N.L., and Faeth, P.E. 1988. Simulating the impact of sewage disposal on coral reefs. Proceedings of the Sixth International Coral Reef Symposium. Australia 2:353-361.
- Chanwichai, D. 1994. Survey of visitors profiles and activities at The Surin Marine National Park, Thailand: Recommendations for improved management. Master's Thesis, Department of Management, James Cook University of North Queensland.
- Coral and Seagrass Research Unit. Department of Marine Science. Chulalongkorn University. 1988. Asean Australia Cooperrative Program in Marine Science Living Resources of coastal Areas : Coral Reefs TAO & Nang-Yuan Area.
- Davis, G.E. 1977. Anchor damage to a coral reef on the coast of Florida. Biological Conservation 11: 29-34.
- English, S., Wilkinson, C., and Baker, V., eds. 1994. Survey manual for tropical marine resources. Townsville: Townsville Mail Center.
- Harriott, V.J., Davis, D., and Banks, S.A. 1997. Recreational diving and its impact in marine protected areas in Eastern Australia. Ambio 26(3): 173-179.
- Hawkins, J.P., and Roberts, C.M. 1992a. Can Egypt's coral reefs support ambitions plans for diving tourism? Proceedings of the Seventh International Coral Reef Symposium.Guam 2:1007-1013.
- Hawkins, J.P., and Roberts, C.M. 1992b. Effects of recreational SCUBA diving on fore-reef slope communities of coral reefs. Biological Conservation 62: 171-178.
- IOC/UNESCO, No.13. Manual for monitoring oil and dissolved/dispered petroleum hydrocarbons in marine waters and on beach. IOC/UNESCO, Paris, 1984. cited in Suthanaruk, P. 1991. Petroleum hydrocarbons in the marine environment around ship-breaking industry area. Map Ta Phut. Rayong province. Master's Thesis, Department of Marine Science, Graduate School, Chulalongkorn University.

- Kay, A.M., and Liddle, M.J. 1989. Impact of human tramping in different zones of a coral reef flat. Environmental Management 13(4): 509-520.
- Liddle, M.J., and Kay, A.M. 1987. Resistance, Survival and recovery of trampled corals on The Great Barrier Reef. Biological Conservation 42: 1-18.
- Piyakarnchana, T., Temiyavanich, S., Sakarin, J., Suknimit, T., and Wootistiraphinyoe, P. 1979. A survey of tarballs on the beach of Thailand. Bangkok:National Research Council of Thailand. cited in Bilal, J. 1990. Oil pollution monitoring in the Asean countries. In H.T.Yap, M.Bohle-carbonell and E.D. Gomez (eds). Oceanography and marine pollution an Asean-ec perspective. pp. 107-114. Quezon City: Printon press.
- Plathong,S. 1997. Impact of self-guided snorkelling trails on coral reef benthose. Master's Thesis, Department of Tropical Environment Studies and Geography, James Cook University of North Queensland.
- Riegl, B., and Velimirov, B. 1991. How many damaged corals in Red Sea reef systems? A quantitative Survey. Hydrobiologia. 216/217 : 249-256.
- Rogers, C.S., McLain, L., andZullo, E. 1988. Damage to coral reefs in Virgin Islands National Park and biosphere reserve from recreational activities. Proceedings of the Sixth International Coral Reef Symposium. Australia 2: 405-410.
- Strickland, J.D.H., and Parsons, T.R. 1972. A Practical Handbook of Seawater Analysis. 2nd ed. Bulletin 167. Ottawa : Fisheries Research Board of Canada.
- Sudara, S., and Nateekarnchanalap, S. 1988. Impact of tourism development on the reef in Thailand. Proceedings of the Sixth International Coral Reef Symposium. Australia 2 : 273-278.
- Talge, H. 1990. Impact of recreational divers on coral reefs in The Florida Keys. Proceedings of The American Academy of Underwater Science Tenth Annual Scientific Diving Symposium. 365-372.
- Talge, H. 1992. Impact of recreational divers on scleratinian corals at Looe Key, Florida. Proceedings of the Seventh International Coral Reef Symposium.Guam 2:1077-1082.

- Tilmant, J.T. 1987. Impacts of recreational activities on coral reefs. In B. Salvat (ed.), Human impacts on coral reefs: facts and recommendations, pp.195-209. French Polynesia: Imprimerie de Montligeon.
- Tilmant, J.T., and Schmahl, G.P. 1981. A comparative analysis of coral damage on recreationally used reefs within Biscayne National Park, Florida. Proceedings of the Fourth International Coral Reef Symposium, Manila 1:187-192.
- Yeemin, T., Sudara, S., and Chamapun, A. 1994. A quantitative study of the scleractinian coral communities of Tao Island, Gulf of Thailand. Proceedings Third Asean - Australia Symposium on Living Coastal Resources, Bangkok 2:51-60.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์อนุมัติให้ใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตการประกอบธุรกิจนำเที่ยวดำน้ำแบบ SCUBA กับทุกจังหวัดที่มีพื้นที่ทางทะเล ดังนี้

- 1) ต้องใช้เรือที่ได้รับอนุญาตจากกรมเจ้าท่า
- 2) ต้องได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ ในกรณีื่อดำเนินการในเขตอุทยานแห่งชาติ
- 3) ใช้อุปกรณ์ในการดำน้ำ ที่มีนิติบุคคลให้การรับรองมาตรฐาน
- 4) จุดที่ลงดำน้ำต้องเป็นบริเวณที่กรมเจ้าท่า หรือกรมป่าไม้ (ในกรณีที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ) เป็นผู้กำหนดจุดวางทุ่นจอดเรือ
- 5) ห้ามทอดสมอเรือในเขตปะการังโดยผู้รับใบอนุญาตต้องทำทุ่นจอดเรือตามแบบที่กรมเจ้าท่ากำหนด
- 6) ต้องมีผู้ควบคุมการดำน้ำ (DIVE MASTER) หรือผู้สอนดำน้ำ (DIVE INSTRUCTOR)
- 7) ผู้ดำน้ำจะต้องมีใบอนุญาตการดำน้ำตามมาตรฐานสากล
- 8) ต้องมีถังออกซิเจนสำรอง และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้ดำน้ำ (FIRST AID EQUIPMENT) ประจำเรือ
- 9) ต้องทำประกันภัยให้แก่ผู้ดำน้ำ คนละไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนบาท
- 10) ต้องมีวิทยุสื่อสาร และหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉิน ประจำเรือ
- 11) ห้ามมิให้มีการเก็บ หักทำลายหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อแนวปะการังและระบบนิเวศทางทะเลซึ่งรวมทั้งการห้ามทิ้งสิ่งของ ของเสีย หรือปล่อยน้ำมันลงสู่ทะเล
- 12) ต้องปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในศีลธรรมอันดี

ที่มา คำแนะนำการขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

ภาคผนวก ข

ร่างหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจการนำเที่ยวกิจกรรมการดำน้ำผิว (skin diving)
(ใช้ในโครงการศึกษาเพื่อกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางทะเล)

- 1) ต้องเป็นบริษัทนำเที่ยวที่ได้รับอนุญาตจากสำนักทะเบียนและมัคคุเทศก์
- 2) ต้องจัดเตรียมอุปกรณ์การดำน้ำผิวและชูชีพที่ได้มาตรฐานครบถ้วน
- 3) เรือที่ใช้นำเที่ยวต้องได้รับอนุญาตจากกรมเจ้าท่า และมีอุปกรณ์การรักษาความปลอดภัยประจำเรือครบถ้วน
- 4) ต้องได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ ในกรณีที่ทำเนิกรการในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเล/หรือได้รับอนุญาตจากเจ้าของพื้นที่ก่อนเท่านั้น โดยไม่ประกอบกิจการนำเที่ยวเกินความสามารถในการรองรับได้ของพื้นที่ ต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้พื้นที่กับเจ้าของพื้นที่ตามแต่จะตกลง
- 5) จุดลงดำน้ำต้องเป็นบริเวณที่กรมเจ้าท่า หรือกรมป่าไม้(ในกรณีที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเล) เป็นผู้กำหนดจุดวางทุ่นจอดเรือ
- 6) ห้ามทอดสมอเรือในเขตปะการัง ต้องผูกทุ่นเท่านั้น
- 7) ต้องมีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้ดำน้ำ (First Aid Equipment) ประจำเรือ และต้องมีพนักงานที่ผ่านการเรียนหลักสูตรการช่วยชีวิตคนจมน้ำ และการปฐมพยาบาลเบื้องต้นจากสถาบันที่ได้รับการรับรองจาก ททท. แก่ผู้ดำน้ำประจำเรือ
- 8) ผู้ควบคุมการดำน้ำผิว ต้องเป็นมัคคุเทศก์ชายฝั่ง ซึ่งผ่านการอบรมดำน้ำผิว (skin diving) จากสถาบันการศึกษาที่ได้รับการรับรองจาก ททท. ต้องสามารถสื่อความหมายทางธรรมชาติต่อนักท่องเที่ยวให้เข้าใจได้ และก่อนลงดำน้ำต้องมีการบรรยายสภาพแวดล้อม ความเกี่ยวพันในการใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์ให้นักท่องเที่ยวทราบ
- 9) ต้องควบคุมกิจกรรมดำน้ำผิว มิให้เกิดการทำลายสภาพแวดล้อมปะการัง ระบบนิเวศทางทะเล
- 10) ห้ามทิ้งของเสีย สิ่งปฏิกูล หรือปล่อยน้ำมันเรือลงสู่ทะเล
- 11) ผู้ขออนุญาตต้องกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวที่รับได้แต่ละวันเป็นตัวเลขให้ชัดเจน และไม่รับเกินจำนวนที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ต้องเสนอแผนงานจัดการเส้นทางกรนำเที่ยวให้ชัดเจน ตลอดจนศึกษาน้ำขึ้นน้ำลงต่ำสุด-สูงสุด ช่วงเวลาน้ำตาย หากประกอบกิจการนำเที่ยวในเขตปะการังใล่พื้นน้ำ หรือมีระยะห่างจากผิวน้ำในช่วงเวลาน้ำลงต่ำสุดต่ำกว่า 1.5 เมตร ห้ามลงดำน้ำ

- 12) ต้องให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วม ในการจัดการและการกระจายรายได้ตามความสามารถ
- 13) ต้องแจ้งการเข้าสู่พื้นที่และจำนวนนักท่องเที่ยว ประสิทธิภาพของนักท่องเที่ยวให้
เจ้าของพื้นที่ทราบก่อนอย่างน้อย 2 วัน
- 14) ต้องปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีศีลธรรมอันดี

ที่มา เอกสารประกอบการประชุม เพื่อประชาสัมพันธ์และระดมความคิดเห็น โครงการ
ศึกษาเพื่อกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางทะเล

ภาคผนวก ค

การพิจารณาอนุญาตการประกอบธุรกิจนำเที่ยวดำน้ำประเภทเดินใต้ทะเล จ.ภูเก็ต

- 1) ต้องใช้เรือที่ได้รับอนุญาตจากกรมเจ้าท่า
- 2) ต้องมีอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการ เช่น หัวครอบ ตัวจ่ายอากาศ และสายอากาศ เป็นต้น ที่มีนิติบุคคลให้การรับรองมาตรฐานและระยะเวลาการใช้งาน
- 3) ต้องมีตัวจ่ายอากาศสำรอง และมีเจ้าหน้าที่ประจำเรือพร้อมเปิดจ่ายอากาศสำรองได้ทันที ในกรณีที่เครื่องจ่ายอากาศหยุดทำงาน
- 4) ให้ดำเนินการได้เฉพาะบริเวณที่ได้รับอนุญาตจากกรมเจ้าท่า หรือกรมป่าไม้(ในกรณีอยู่ในอุทยานแห่งชาติ) ซึ่งความลึกของน้ำในพื้นที่ประกอบการไม่เกิน 5 เมตร โดยผู้ประกอบการ เป็นผู้ติดตั้งราวได้น้ำ ความยาวไม่เกิน 5 เมตรและต้องห่างจากปะการังไม่น้อยกว่า 5 เมตรตามแบบที่กรมเจ้าท่ากำหนด
- 5) ห้ามทอดสมอเรือในเขตปะการัง โดยผู้รับใบอนุญาตต้องทำท่อนจอดเรือตามแบบที่กรมเจ้าท่ากำหนด
- 6) ต้องทำประกันภัยให้กับนักท่องเที่ยว คนละไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนบาท
- 7) ต้องมีผู้ควบคุมการดำน้ำ (DIVE MASTER) หรือผู้ฝึกสอนการดำน้ำ (DIVE INSTRUCTOR) ซึ่งมีใบอนุญาตควบคุมหรือสอนการดำน้ำตามมาตรฐานสากล ดูแลนักท่องเที่ยวได้น้ำ
- 8) ผู้ดูแลนักท่องเที่ยวได้น้ำต้องใช้อุปกรณ์ดำน้ำแบบสคูบ้าขณะปฏิบัติงาน
- 9) ต้องมีวิทยุสื่อสาร และหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉินประจำเรือ
- 10) ห้ามมิให้มีการเก็บ หักทำลายหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อแนวปะการังและระบบนิเวศทางทะเลซึ่งรวมทั้งการห้ามทิ้งสิ่งของ ของเสีย หรือปล่อยน้ำมันลงสู่ทะเล
- 11) ก่อนให้บริการนักท่องเที่ยวทุกครั้งต้องมีการอธิบาย สาธิตการใช้อุปกรณ์ และวิธีปฏิบัติตนขณะอยู่ใต้น้ำ
- 12) ต้องปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในศีลธรรมอันดี

หมายเหตุ

- 1) ผู้ขอใบอนุญาตต้องมอบหลักฐานต่างๆตามที่กำหนดในหลักเกณฑ์การพิจารณา
อนุญาตให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแบบเดินได้ทะเลหรือดำน้ำ และให้ลงนามรับทราบใน
หลักเกณฑ์ที่กำหนดด้วย
- 2) คณะอนุกรรมการพิจารณาประกอบธุรกิจนำเที่ยวแบบชีวลีกเกอร์และดำน้ำจังหวัด
ภูเก็ต มอบหมายให้ผู้แทนกรมประมงร่วมกับนายอำเภอท้องที่เป็นผู้ติดตามผลกระทบ
จากกิจกรรมเดินได้ทะเล และตรวจสอบการดำเนินการทุก 6 เดือนหรือให้ผู้ประกอบ
การว่าจ้างสถาบันที่เชื่อถือได้ดำเนินการตรวจสอบ และรายงานผลการตรวจสอบ
ต่อคณะอนุกรรมการฯทุกครั้ง ทั้งนี้ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการตรวจสอบผู้ประกอบการต้อง
เป็นผู้รับผิดชอบ
- 3) หากตรวจสอบพบว่าผู้ประกอบการรายใดทำลายระบบนิเวศปะการัง จะมีความผิด
ตามพ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 มาตรา 60 ฐานประกอบการไม่เป็น
ไปตามมาตรฐานการประกอบธุรกิจนำเที่ยว รวมทั้งจะถูกพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต
ด้วย

ที่มา สถาบันวิจัยชีววิทยาและประมงทะเล จ.ภูเก็ต

ภาคผนวก ง.

กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการคุ้มครองดูแลรักษาทรัพยากรประมงและสิ่งแวดล้อม
ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวในแนวปะการัง สรุปได้ดังนี้

1. พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2496 และ 2528)

พระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของกรมประมง โดยเป็นกฎหมายที่ควบคุมดูแลในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประมง ซึ่งมีการกำหนดมาตราต่างๆ ที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ปะการัง ดังนี้

มาตรา 4(1) “สัตว์น้ำ” หมายความว่า สัตว์น้ำที่อาศัยอยู่ในน้ำหรือมีวงจรชีวิตส่วนหนึ่งอยู่ในน้ำ หรืออาศัยอยู่ในบริเวณที่น้ำท่วมถึง เช่น ปลา กุ้ง ปู แมงดาทะเล หอย เต่า กระ ตะปาดน้ำ จระเข้ รวมทั้งไข่ของสัตว์น้ำนั้น สัตว์น้ำจำพวกสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ปลิงทะเล ฟองน้ำ หินปะการัง กัลปังหา และสาหร่ายทะเล ทั้งนี้ รวมทั้งซากหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์น้ำเหล่านั้น และหมายความรวมถึงพันธุ์ไม้น้ำตามที่ได้มีพระราชกฤษฎีการะบุชื่อ

มาตรา 4(2) “ทำการประมง” หมายความว่า จับ ดัก ล่อ ทำอันตราย ฆ่า หรือเก็บสัตว์น้ำในที่จับสัตว์น้ำ ด้วยเครื่องมือทำการประมง หรือด้วยวิธีใดๆ

มาตรา 8 ที่รักษาพืชพันธุ์ คือที่จับสัตว์น้ำซึ่งอยู่ในบริเวณพระอารามหรือปูชนียสถานหรือติดกับสถานที่ดังกล่าวแล้ว บริเวณประตูน้ำ ประตูระบายน้ำ ฝายหรือทำนบ หรือที่ซึ่งเหมาะแก่การรักษาพืชพันธุ์สัตว์น้ำ

มาตรา 9 ห้ามมิให้บุคคลใดทำการประมงหรือเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในที่รักษาพืชพันธุ์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีโดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด ผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 62)

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 32 (7) แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ห้ามมิให้บุคคลใดทำการประมงปะการังหรือหินปะการังทุกชนิดและทุกขนาด ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดๆ ในทะเลหรืออ่าวในท้องที่จังหวัดชายทะเลทุกจังหวัด เว้นแต่ทำการประมงปะการัง หรือหินปะการังเพื่อประโยชน์ในทางวิชาการของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้รับ

อนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดีกรมประมง ผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษปรับ 5,000-10,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

2. พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

บทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้มีดังนี้

กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2537) ให้ผู้มีสัตว์ป่าคุ้มครองแจ้งการครอบครอง โดยในเขตกรุงเทพฯ แจ้งที่กองอนุรักษ์ทรัพยากรประมง กรมประมง ส่วนในท้องที่จังหวัดอื่น ให้แจ้งที่สำนักงานประมงจังหวัดที่มีสัตว์น้ำนั้นอยู่ ภายในกำหนด 90 วัน (16 มกราคม-15 เมษายน 2538) กรณีเป็นสัตว์มีชีวิตหากเจ้าของประสงค์จะเลี้ยงดูต่อไปก็อนุญาตให้ครอบครองต่อไปได้ สำหรับซากสัตว์ก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน หากผู้แจ้งแจ้งการครอบครองเพื่อการค้าในกรณีของซากสัตว์จะต้องดำเนินการจำหน่ายให้เสร็จสิ้นภายใน 3 ปี นับจากวันที่แจ้ง

กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 กำหนดชนิดสัตว์ป่าคุ้มครองประเภทไม่มีกระดูกสันหลัง (ที่อาศัยอยู่ในทะเล) ดังนี้

- 1) กัลปังหาทุกชนิดในอันดับ (Order) *Gorgonacea*
- 2) กัลปังหาดำทุกชนิดในอันดับ (Order) *Antipatharia*
- 3) ดอกไม้ทะเลทุกชนิดในอันดับ (Order) *Actinaria*
- 4) ปะการังแข็งทุกชนิดในอันดับ (Order) *Scleractinia* และในอันดับ (Order) *Stylasterina*
- 5) ปะการังไฟทุกชนิดในสกุล (Genus) *Millepora*
- 6) ปะการังสีฟ้าทุกชนิดในอันดับ (Order) *Helioporacea*
- 7) ปะการังอ่อนทุกชนิดในอันดับ (Order) *Alcyonacea*
- 8) หอยมือเสือทุกชนิด (*Tridacna spp.*)
- 9) หอยสังแตร (*Charonia tritonis*)

มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้ใดล่าหรือพยายามล่าสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง (ล่า หมายถึง การเก็บ ดัก จับ ยิง ฯลฯ) ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 47)

มาตรา 19 ห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครอง ซึ่งสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากสัตว์ป่าคุ้มครอง ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 47)

มาตรา 20 ห้ามมิให้ผู้ใดค้า สัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 47)

(คำ หมายถึง ซื่อ ขาย แลกเปลี่ยน จำหน่าย จ่าย แจก หรือโอนกรรมสิทธิ์ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า และหมายรวมถึงมีหรือแสดงไว้เพื่อขาย)

มาตรา 23 การนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง หรือซากของสัตว์ป่าจะกระทำมิได้ ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 47)

มาตรา 55 ผู้ใดช่วยซ่อนเร้นช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจำหน่าย หรือรับไว้ โดยประการใดซึ่งสัตว์ป่าหรือซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ โดยให้อำนาจในการออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดให้พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม (มาตรา 43) และกำหนดมาตรการคุ้มครองอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างได้ตามมาตรา 44 และรัฐมนตรีสามารถเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดมาตรการเพื่อใช้ควบคุมและแก้ปัญหาในพื้นที่ที่เห็นว่ามีปัญหาคุณภาพสิ่งแวดล้อมรุนแรง และส่วนราชการที่เกี่ยวข้องไม่มีอำนาจหรือไม่สามารถที่จะทำการแก้ปัญหาได้(มาตรา 45) เช่น

ประกาศมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต

ข้อ 4 (7) ห้ามมิให้มีการเก็บหรือทำลายปะการัง รวมทั้งการจับปลาสวยงามเพื่อการค้า

ประกาศมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณหมู่เกาะพีพี

ข้อ 3 (7) ห้ามมิให้มีการทอดสมอเรือในแนวปะการัง

ข้อ 3 (8) ห้ามมิให้มีการเก็บหรือทำลายปะการัง รวมทั้งการจับปลาสวยงามเพื่อการค้า

4. พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

อยู่ในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้ โดยในปัจจุบันมีอุทยานแห่งชาติทางทะเล อยู่ 18 แห่ง

มาตรา 4(1) ที่ดิน หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไปและให้หมายความรวมถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะและที่ชายทะเลด้วย

มาตรา 16 ภายในอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

(2) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่หรือทรัพยากรอื่น ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท แต่ถ้าปรากฏว่าสัตว์หรือทรัพยากรที่นำออกมีราคาแพงเล็กน้อย หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเพียงเล็กน้อย ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

(3) นำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์ ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท แต่ถ้าปรากฏว่าสัตว์หรือทรัพยากรที่นำออกมีราคาแพงเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเพียงเล็กน้อย ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

(18) ทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่างๆ ในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

5. พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456

มาตรา 113 ห้ามมิให้ผู้ใดมีหรือวางทุ่นหรือเครื่องสำหรับจอดเรือในน่านน้ำแม่น้ำ หรือท่าเลทอดสมจอดเรือใดๆ เว้นไว้แต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าหรือจากเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท และปรับเป็นรายวัน วันละห้าร้อยบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง เจ้าท่าหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จะสั่งให้เรือถอนหรือเคลื่อนย้ายทุ่นหรือเครื่องสำหรับจอดเรื่อนั้นด้วยก็ได้

มาตรา 119 ห้ามมิให้ผู้ใดเท ทิ้ง หรือทำด้วยประการใดๆ ให้หิน กรวด ทราย ดิน โคลน อับเฉา สิ่งของหรือสิ่งปฏิกูลใดๆ ยกเว้นน้ำมันและเคมีภัณฑ์ลงในแม่น้ำลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำ หรือทะเลสาบ อันเป็นทางสัญจรของประชาชน หรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันหรือทะเลภายในน่านน้ำประเทศไทย อันจะเป็นเหตุให้เกิดการตื่นเงินตกตะกอน หรือสกปรก เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน

หกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้องชดใช้เงินค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียในการขจัดสิ่งเหล่านั้นด้วย

มาตรา 119 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดเท ทิ้ง หรือทำด้วยประการใดๆ ให้น้ำมันและเคมีภัณฑ์หรือสิ่งใดๆ ลงในแม่น้ำลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำ หรือทะเลสาบ อันเป็นทางสัญจรของประชาชน หรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันหรือทะเลภายในน่านน้ำประเทศไทย อันจะเป็นเหตุให้เกิดเป็นพิษต่อสิ่งมีชีวิตหรือต่อสิ่งแวดล้อม หรือเป็นอันตรายต่อการเดินเรือในแม่น้ำลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำ หรือทะเลสาบ ดังกล่าว ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้องชดใช้เงินค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการแก้ไขสิ่งเป็นพิษหรือชดใช้ค่าเสียหายเหล่านั้นด้วย

6. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยเป็นกฎหมายที่ควบคุมดูแลเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งมีการกำหนดมาตราต่างๆ และกฎเกณฑ์สำคัญที่มีผลบังคับใช้กับผู้ประกอบธุรกิจการนำเที่ยวทางทะเล เช่น

หลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตการประกอบธุรกิจนำเที่ยวดำน้ำแบบ SCUBA

หลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตการประกอบธุรกิจนำเที่ยวดำน้ำประเภทเดินได้ทะเล

ประวัติผู้เขียน

นางสาวนฤมล กรคนิตนันท์ เกิดที่กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2516 ได้รับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (ประมง) จากคณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อปี พ.ศ. 2538 และได้รับปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (การจัดการทั่วไป) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เมื่อปี พ.ศ. 2540 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรสหสาขาวิชาวิทยาศาสตรสภาวะแวดล้อม ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2538